

Nr.1
2021
Årgang 83
- et blad
til glede
og oppbyggelse

SÅKORNET
Evangeliesalen Berøa
Menighetsblad
Nordregt. 18 B, 0551 Oslo

En velsignet
påskehøytid ønsker vi deg.

INNHold:

Påskemøter:

– Vi skal ikke leve i frykt

TV-undervisning:

– Vær tro, så skal du få livets krone

Gunnveig Færøy Knudsen:

Et liv i misjonens tjeneste

20 år etter menighets-sammenslåingen:

En Guds velsignelse

Årsrapport legges frem:

Gud er vårt skjold og vern

For- og baksidefoto: pixabay

Menigheten
EVANGELIESALEN
BERØA
Nordregt. 18 B
0551 Oslo

KONTORADRESSE:
Nordregt. 18 B 0551 Oslo
Postboks 179 Sentrum. 0102 Oslo

Tlf. 22 20 53 42
Faks 22 20 33 55

Kontortid:
Tirsdag og torsdag kl. 10.00-14.00
onsdag kl. 14.00-16.00

FORSTANDERE
Finn Røine
Jon Brammer

ELDSTE-RÅD
Per Aril Skaanes
Knut Tusvik
Ernst Knudsen

MENIGHETENS KONTI
Menighetskassen: 1602 55 03930
Misjonskassen: 1602 55 03949

MENIGHETSBLADET
Redaksjon:
Finn Røine
Jon Brammer
Ernst Knudsen

MENIGHETENS NETTSIDE:
<https://www.pmeb.no>

Den siste uke i Jesu liv...

Nr. 1
2021
Årgang 83

Den siste uke i Jesu liv er kommet. Det er et drama med mange aktører. Palmesøndag hvor han rir inn i Jerusalem, ropet fra folket om korsfestelse og Jesu død på fredag. De som er med i dramaet er klare, og alt som skal brukes er klart. Det trengs kors, spiker, tornekrone og en kongelig kappe. Sentrale aktører er ypperstepresten Kaifas, Pilatus, Judas og romerske soldater.

Det hele kunne se ut som et teater, men det var en guddommelig plan. En plan som hadde sin opprinnelse lenge før Adam var skapt.

«For lenge siden, før han skapte verden, utvalgte Gud oss i Kristus til å tilhøre ham. Han bestemte da at han skulle gjøre oss hellige i sine øyne. Uten en eneste feil, skulle vi stå for ham, overøst med hans kjærlighet. Hans uforanderlige plan har alltid gått ut på at han skulle vinne oss som sine egne barn ved å sende Jesus Kristus for å dø for oss. Og dette gjorde han fordi han ville det!» (Levende Ord, Ef.1, 4-5).

Jesus forlot Jeriko på vei til Jerusalem. Dette var hans siste reise, himmelen visste det, og Jesus var vel viten om at det ikke var en vanlig reise. Denne uken skulle bli anderledes en andre uker. Dette var uken som skulle åpne evighetens porter for oss syndige mennesker. Jesus visste at slutten nærmet seg. Han hadde flere ganger gjort det klart for sine disipler.

«Se, vi går opp til Jerusalem, og Menneskesønnen skal bli overgitt til yppersteprestene og de skriftlærde, og de skal dømme han til døden. De skal overgi ham til hedningene, til å bli hånet og hudstrøket og korsfestet. Og på den tredje dag skal han oppstå.» (Mark.20. 18-19).

La oss gå inn i den stille uke å se

og lytte. Jesus red inn som fredsfyrste. Han smilte mens barn og voksne hyllet han som konge med høye rop «Du er vår konge», palmegrener og kapper som ble lagt ned i støvet foran han. Blinde øyne som så, syke som ble helbredet. Pengevekslere som flyktet. Jesu gråt over Jerusalem, over de som ikke skjønnte sin besøkelsestid. Han ba mens disiplene sov. Forrådt av en av sine medarbeidere.

Religiøse ledere som måtte ty til bestikkelser på grunn av makteløshet og de måtte bruke falske rykter. Jesus var stum da Kaifas og prestene forhørte ham. Pilatus som tenkte på seg selv og snudde da presset ble for stort. Utkledd av romerske soldater som konge, som

«Den siste Adam, Jesus, reiste seg opp gjennom liksvøpet, kastet av seg hodeplagget, og da hadde han beseiret død og grav»

spyttet på han og hånte han. Avkledd og naken, spikret til et kors. En grav som var forseglet av myndighetene, men den var tom! Dette er lidelse, men en utrolig seier over død, grav og håp for menneskeheten.

Jorden skalv i sine grunnvoller under kampen om å løsne på dødens favntak. Jordskjelvet hadde bare ikke sitt episenter i Jesu grav, men i hans kropp. Den siste

Adam, Jesus, reiste seg opp gjennom liksvøpet, kastet av seg hodeplagget, og da hadde han beseiret død og grav. Jesus hadde, som den første Adam, et arr i siden da han stod opp av søvnen. På samme måte som Eva, den første kvinnen, var tatt fra Adams side, ble Jesu brud tatt ut fra hans side. Soldatene stakk et spyd i siden på han og straks kom det ut blod og vann, og vi er forløste ved Jesu blod (Joh. 19.34).

«Slik står det også skrevet: Det første mennesket, Adam, ble til en levende sjel. Den siste Adam ble til en ånd som gir liv» (1. Kor. 15,45) og «Det første mennesket var av jorden, jordisk. Det andre mennesket er av himmelen» (1. Kor. 15,47).

Hvem var den første personen Jesus viste seg for etter sin oppstandelse? Kanskje var det symbolsk at det var en kvinne, Maria Magdalena? Hun kan sees på som et symbol på Jesu Kristi brud, altså et bilde på Guds menighet.

Resultatet av påskens drama er slik Paulus sier det i 1. Korinter brev, kap. 15 vers 54 – 57: «Men når dette forgjengelige er blitt ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige er blitt ikledd udødelighet, da blir det ord oppfylt som står skrevet: Døden er oppslukt til seier. Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier? Dødens brodd er synden, og syndes kraft er loven. Men Gud være takk som gir oss seirer ved vår Herre Jesus Kristus!»

Ønsker dere velsignet påskehøgtid

*Finn Røine
forstander*

Påskemøter med budskap om den seirende Jesus:

Vi skal ikke leve med frykt

“ *Jesus har overvunnet døden og fryktens makt. Synden ble sonet og gjelden betalt da han døde på korset for å betale vår skyld. Syndens lenker ble brutt.*

Det finnes mange mennesker som lever med frykt i livet sitt, men Jesus sier: «Frykt ikke». Han vant seier over døden og fryktens makter.

Det sa forstander Finn Røine da han talte på et møte for 1. Påskedag, et møte tatt opp og gjort i stand for TV sending på Kanal 10.

Han tok utgangspunkt fra Hebreerbrevet 2:14-18: – Da nå barna har del i kjøtt og blod, fikk også han på samme vis

del i det, for at han ved døden skulle gjøre til intet den som hadde dødens velde, det er djevelen, og fri alle dem som av frykt for døden var i trelldom hele sin livstid.

For det er jo ikke engler han tar seg av, men Abrahams ætt tar han seg av. Derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, for at han kunne bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å sone folkets synder.

Venstre: Finn Røine talte om Jesu seier over døden, og vi skal ikke frykte.

Over: Fred Vidar Tveter deltok med sang, og spilte gitar og piano.

Høyre: Jon Brammer ledet møtet.

Utfri mennesker

– Gud er udødelig, Han er evig, har ingen begynnelse og heller ingen ende. Han har alltid eksistert, og måtte bli et menneske for å kunne utfri oss fra syndens og dødens lenker, sa Røine.

Han forklarte hvordan Guds egen Sønn ble sendt til jorden for å sone og sette mennesker fri fra frykt, syndens lenker og bånd.

Verdens muligheter

Røine understreket Jesu seier på Golgata der han overvant makter og myndigheter. På grunn av hans seier skal vi ikke frykte, for Jesus vant over den onde.

– Jesus Kristus er begynnelsen til det nye av ditt liv. Han er verdens mulighet, la oss derfor ikke mure oss inn i frykten grotter. Jesus gir oss et nytt liv, vi kan bli nye skapninger når vi overgir oss helt til ham, sa han. Påskebudskapet handler

om den oppstandne Jesus som er verdens Frelser, som ønsker å sette mennesker fri fra bånd som binder oss.

Fri fra lenker og bånd
På grunn av synden

*«Jesus død
på korset ga
oss muligheter
til å bli nye
mennesker, fri
fra synden»*

trengte mennesket å bli satt i frihet.

Ingen er i stand til å frigjøre seg selv fra synden, man måtte ha et soningsoffer, en som kunne betale vår syndeskyld.

Da Jesus døde på korset overvant han dødens makter, sonet vår skyld, og vant en full seier over djevelens lenker og bånd.

– Vi har en yppersteprest som lever og går i forbønn for oss. Verden trengte en som

han, en som kunne sette mennesket fri fra sin synd, forklarte Røine.

Rett vei

Tilstede var også forkynner, musiker og tidligere forstander Fred Vidar Tveter. Han spilte piano, gitar, og sang sammen med Røine. Med et begrenset antall tilhørere tilstede opplevde man møtet som en god sammenkomst.

Astrid Knudsen innledet møtet med Guds Ord.

– Det er ikke noe annet navn som kan gi oss frelse, sa hun.

– Når vi tar imot han og tror på han da er vi på riktig vei. Da har vi rett til å bli Guds barn, alle dem som tror på ham. Gud elsker verden, og han sendte sin sønn for å frelse verden som han elsket så høyt, sa hun, og understreket at Jesus er svaret for ethvert menneske.

Over: Astrid Knudsen innledet møtet med Guds Ord.

Tidligere på dagen var det arrangert et lignende møte, tatt opp og produsert for TV sending til Palmesøndag. Tveter deltok på begge møtene.

Det var Jon Brammer som ledet begge møtene

Ludvig Karlsen var forstander i år 2000, og han kom med forslag til Grotbæk, som var forstander i Evangeliesalen, om at de to menigheter gikk sammen til en menighet. Dette var det enighet om i begge menighetene. Det ble nå en tid med utarbeidelse av retningslinjer for den nye menigheten.

20 år siden menighets-sammenslåingen:

Et nytt fellesskap i Guds enhet og velsignelse

“I år er det 20 år siden menighetene Berøa og Evangeliesalen ble slått sammen til én menighet- Pinsemenigheten Evangeliesalen Berøa.

Begge menighetene hadde hver sin egenartet forhistorie, men de hadde samme målsetning og profil. Gjennom noen års forløp hadde det vært på tale om å kunne arbeide, og eventuelt slå seg sammen med en annen menighet. Sammen med Ludvig Karlsen og Thorstein Grotbæk som var forstandere på den tid, kom man frem til enighet, og i 2001 ble sammenslåingen et faktum, etter ett års prøvetid.

Pinsemenigheten Berøa hadde lange røtter helt tilbake til vekkelseshistori-

er på 1880-tallet, og engasjerte seg både i Plymouthbevegelsen og Kristiania Fellesmisjon som hadde blitt en virksomhet i Oslo på den tiden. Menigheten hadde bakgrunn fra to ulike menigheter eller misjoner i Oslo. Den ene går tilbake til Plymouthbevegelsen, som etablerte seg som Menigheten Berøa, i Oslo i 1895.

Den andre går tilbake til Kristiania Fellesmisjon i 1880-årene. Rundt 1908 ble en ny virksomhet av Kristiania Fellesmisjon etablert i byen, en ny familiemenighet med en sterke

indre åndelige og sosiale bånd der misjonsarbeid var sentralt. Fordi de la vekt på at hele familien skulle være med, vokste det frem et rikt barnearbeid. I 1908 ble en søndagsskole grunnlagt.

Tilknytning

I 1922 ble Menigheten Berøa og Kristiania Fellesmisjon enige om å slå seg sammen til en menighet under navnet Kristiania Fellesmisjon Berøa. Den bestod av 200 medlemmer.

Sammenslutningen var ikke helt problemfri, blant annet fordi menighetene

hadde ulike dåpssyn, noe som førte til at flere etter hvert trakk seg vekk. I 1929-30 ble menigheten reorganisert, med navnet Menigheten Berøa. Den praktiserte det baptistiske dåpssyn. De medlemmer fra tidligere som ikke hadde vært døpt som troende, fikk fortsette å ha sitt medlemskap. Dermed ble begge dåpssyn representert i en overgangsperiode.

Deretter ble virksomheten preget av pinsevekkelsen, og i 1939 fikk menigheten sin tilknytning til den norske Pinsebevegelsen, med navnet Pinsemenigheten Berøa.

Menigheten

Evangeliesalen ble grunnlagt av Jenny og Oscar Halvorsen høsten 1926, mens forsamlingen holdt til i leide lokaler i Pløensgt. 4. Det var et arbeid som tidligere hadde blitt startet med matservering for hjemløse. Hver fredag ble det servert kaffe og smørbrød i et lokale i Seilduksgaten 24, over en stall.

Dette ble det første lokale menigheten hadde, samtidig som de så rike frukter av arbeidet.

Fattige og hjemløse

Etter hvert ble det anskaffet tallerkener og kjeler, og menigheten begynte å ser-

vere kjøttboller, poteter og grønnsaker, og i løpet av den kalde vinteren var mange fattige og hjemløse blitt hjulpet gjennom menighetens arbeid. Mange ble frelst, døpt og tillagt menigheten. Samtidig hadde Regina Teater bygget et nytt kinolokale i Nordregate. Dette var Oslos første kino med 471 sitteplasser med orkesterpodium under lerretet. På grunn av stort publikum ble det imidlertid vedtatt å bygge et nytt, større og penere kinolokale, og i 1928 ble kinodriften i Nordregate nedlagt og vurdert salg av eiendommen. Vennene som da leide lokale i Pløensgt. så anled-

ningen, og kjøpte kinolokalet.

Innvielse

Den 17. mai 1929 ble deres nye lokale innviet og tatt i bruk, med beregnet plass til 900 mennesker. Et stort restaureringsarbeid hadde blitt gjort. Opp gjennom årene ble menigheten til et rikt tilskudd i Oslos menighet-sliv. Forsamlingen på Grünerløkka fikk et rikt engasjement i byens arbeid med hjelp til mennesker i nød, evangelisk forkyn-nelse og ikke minst et stort misjonsarbeid som strakk seg over mange land og kontinenter.

Når to menigheter slår seg sammen:

– En Guds velsignelse for oss alle

Menigheten Berøa hadde sine møter i Blå Kors-hallen, og Ludvig Karlsen var forstander.

Jon Brammer var med i ledelsen av Menigheten Berøa på den tiden da sammenslåingen skjedde:

– Hvordan opplevde dere situasjonen da de to menighetene skulle bli étt?

– Vi hadde gjennom lang tid snakket om dette, og da Ludvig Karlsen og Thorstein Grotbæk som da var forstandere tok opp dette, begynte ballen å rulle.

– Gikk det problemfritt?

– Det ble bare noen minime problemer som ikke var noe problem i det hele tatt. En av utfordringene

Over: Jon Brammer synes at sammenslåingen har gått over all forventning.

var hva menigheten skulle hete, men vi kom til enighet om det. Det ble en tilvenningsprosess.

– Har det gått greit synes du?

– Ja, det har gått over all forventning, og vi ser ikke på dette som Evangeliesalen og Berøa,

men det er ett sammenspleiset, godt fellesskap.

Per Arild Skaanes var blant eldstebrødrene på den tiden.

Det første året fra 2000 var et prøveår, før de bestemte seg helt, og i 2001 var de offisielt sammenslått.

– Hvordan synes du sammenslåingen har gått?

– Det gikk veldig bra, vi ville alle sammen at det beste skulle skje. Det var en som sa det slik at «nå må vi ikke slå oss sammen, men vi må smeltes sammen.» Det gikk veldig bra, under og ettere overgangen har vi fått bevare den gode atmosfæren. Sammenslåingen har gått bra, og vi har kommet dit vi er i dag.

Over: Per Aril Skaanes uttrykker sin glede, og mener at menigheten har fått beholde den gode atmosfæren.

– Gir det deg noen tanker omkring enhet?

– Det kan bli utfordringer når to menigheter skal slås sammen, men hos oss har det gått veldig fint.

Bibeltimer fra Bibelens siste bok: Vær tro, så skal du få livets krone

– Vi lever i en tid da alt skal være enkelt og lettvint, men så oppmuntrer Gud oss at selv om det er prøvelser, så er det verdt å leve livet sitt fast i troen på Jesus.

Forstander Finn Røine forkynnte dette da han holdt bibeltimer i menigheten i vår.

Under nedlukking av Oslos forsamlingslokaler, også Evangeliesalen Berøa, ble bibeltimene tatt opp med TV-kamera, og et fåtall, men lovlig antall tilhørere kunne være tilstede. Opptakene vises på Kanal 10 og eventuelt på FaceBook og YouTube.

Røine kom med opp-

muntringer under sin tale, gledesbudskap til den som fikk være med i menighet og foran tv-skjerm. I en tung og vanskelig tid med koronaspredning er det mange som sliter, og trenger noen oppmuntrende ord i en tung tid.

Trengsel og lidelse

– Jesus forsøker å oppmuntre oss i våre liv. Det å leve her er bare et kort liv på jorden, men Han som gir oss nåde vil være med

Finn Røine kom med oppmuntringer under sin tale, gledesbudskap til den som fikk være med i menighet og foran tv-skjermen.

oss hver eneste dag. Han gir oss et evig liv etter dette livet, sa Røine. Han refererte til Bibelens budskap om at Gud er trofast, og vil aldri svikte. Han vil alltid være der selv om dagene kan være både tunge og vanskelige.

– Gud oppmuntrer oss til å ikke gi opp, men holde fast på troen på Jesus.
– Mennesker som lider og har trengsel, skal få lov til å se fremover. Vær tro, så skal du få livets krone, sa forstanderen

Motgangstider

Røine hadde startet med en serie av undervisningstimer fra Johannes Åpenbaring, med tema om de syv sendermenigheter som vi finner i åpenbaringsboken. På denne første dagen fokuserte han sitt budskap om brevet som menigheten i Smyrna fikk.

Menighetene i de syv byene i Lilleasia var mottagere av et apokalyptisk brev fra Herren via Johannes. Gjennom ros, reprimander og advarsler ble Guds folk oppfordret til å forbli trofaste selv når det var motgangstider.

Disse menighetene hadde en helt spesiell plass i det kristne vitnesbyrdet i Lilleasia på grunn av sin plassering i veinettet som knyttet sammen de ulike deler av regionen. Byene lå

plassert slik at eventuelle budbringere ville komme til stedene slik vi ser rekkefølgen i åpenbaringsboken.

Levende

Røine har tatt for seg menighet for menighet, og på første dag underviste han om menigheten i Efesus, timen deretter tok han for seg menigheten i Smyrna.

Åpenbaringsboken 2: 8-11

(Og skriv til engelen for menigheten i Smyrna:

Dette sier den første og den siste, han som var død og er blitt levende:

Jeg vet om din trengsel og din fattigdom - men du er rik - og om spotten fra dem som sier de er jøder, men ikke er det, men er Satans

«Dessuten, det blir født en takksigelse til Gud gjennom lidelse.»

synagoge.

Frykt ikke for det du skal lide! Se, djevelen skal kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal bli satt på prøve, og dere skal ha trengsel i ti dager. Vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livets krone.

Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene: Den som seirer, skal slett ikke rammes av den annen død.

Handelssenter

Finn Røine startet med å informere om menighetenes geografiske beliggenhet og bakgrunn.
– Lilleasia er en halvøy som strekker seg fra Svartehavet til

Middelhavet. Det er blitt sagt at Smyrnamenigheten var den fineste av alle dem som ble nevnt. Byen lå vakkert til, med massevis av templer og mye utsmykninger, sa han.
– Byen var grunnlagt ca. 1000 år før Kristus, som et rikt handelssenter, men den

Over: – Gud oppmuntrer oss til å ikke gi opp, men holde fast på troen på Jesus, sa Finn Røine.

tig å være på førsteplass her i livet, å være størst og først. Dette å ha flotte titler er verdifullt for mange. Menneskers verdighet blir ofte målt etter lønnskonto, men sammenlignet med Kristus er alt dette ingenting å regne, mente Røine.

Han refererte til *Jesaja 44:6* –*Så sier Herren, Israels konge og gjeløser, Herren, herskarenes Gud: Jeg er den første, og jeg er den siste, og uten meg er det ingen Gud.*

– Kanskje Gud ville tale til folket her i Smyrna. Alt vi opplever i livet gjennom godt eller ondt, Jesus er blitt prøvd i alt i likhet med oss.

– Evangeliet er ikke et eventyr, men det er kraft til frelse for hver den som tror. Vi opplever at det er oppmuntringer underveis, og vi kan få leve i Hans velsignelser. Han vet om, og han kjenner enhver av oss, og vi skal ikke gi opp, sa Finn Røine.

ble ødelagt senere og tilslutt ble det bare en liten del igjen av den. Byen ble senere bygd opp av romerne, og det som hadde stått som en liten landsby ble gjenskapt og levende igjen. Til slutt sto den der som en praktfull by som det hadde gjort før ødeleggelsen.

– De var stolte av byen sin, de så stort på den, og mange ville nok gjerne være med styre i denne byen, det var viktig å få posisjon på dette stedet. La oss aldri glemme at Han er den første og den siste, og forruten han er det ingen Gud.

– Mange synes det er vik-

Hun fikk «Afrika i blodet» fra hun var barn:

Et liv i misjonens tjeneste

Atte mil til nærmeste by, bekmørke netter uten lys og strøm, og gitter foran vinduene med vaktmenn rundt husene kunne sette mange tanker i sving. Samtidig herjet Idi Amin sine soldater et par hundre meter derfra. Det ga mange

Det er Gunnveig Færøy Knudsen som uttrykker dette idet hun tar et tilbakeblikk på et liv bestående av kamp, seier og nederlag. Det følger enhver person her på jorden, livets mange omstendigheter med glede og sorg som går hånd i hånd.

Misjon har imidlertid ligget som grunntanke hos henne fra hun gikk sine barnesko i Bergen.

Hennes bestemor hadde tanker på å reise ut som misjonær, men grunnet

mange omstendigheter kom hun ikke så langt. Gunnveig ble den i slekta som fikk ta opp stafettpinen.

– Jeg er veldig takknemlig for at jeg fikk reise ut med evangeliet, og ser på det som en stor ære og privilegium, mener hun.

Interessante mennesker

Hun er født på Mastrevik i Austrheim kommune syv mil nord for Bergen. Hennes far, Gjert Færøy, var leder for indremisjo-

nens bedehus på stedet, og sammen med sine to søstre fikk hun evangeliet med seg fra hun kom inn i denne verden.

Lutherske forkynnere som besøkte bedehuset overnattet som regel i hjemmet deres. Her var det mat å få, med massevis av gamle minner og samtale-emner.

Det ble også mange interessante personligheter familien ble kjent med på den måten.

Den kjente forfatteren, Per Hilleren, var en av dem

Møtt av Jesu
KJÆRLIGHET

Samfunn med Jesus! NÅR GUD PREGGER HVERDAGEN

som ofte kom innom hjemmet.

Kyststripa

Gunnveig sin bestemor ble en kristen i en vekkelse i Sunnfjord, og reiste en tid som evangelist sammen med Matias Orheim. Han har skrevet flere sanger, en av dem «Ved Jesu føter ei stille stund.»

Han var blind, kom fra Sunnfjord og reiste langs kyststripa for å besøke bedehus med sang og tale. – Han hadde ofte med seg en liten koffert med masse glass oppi. Da han fylte glassene med vann, dreide fingeren på toppen av glasset, fremsto det en toneart

etter hvor fullt glasset var. – Dette var Orheims musikkinstrument, og det ga mye glede i forsamlingene hvor han kom. Han var stadig gjest i mine besteforeldre sitt hjem, minnes hun.

Sang og musikk

I familien Færøy var det mye sang og musikk, og hennes far sang mye rundt i kirker og bedehus. Da han som ungdom takket nei til forespørsel om å begynne i operalære, ble det nok mange spørsmål og forun-

Høyre: I Tabernaklet Bergen fikk Gunnveig dannet sine første tanker omkring menighet og misjon.

drende argumenter, men hans bestemmelse var at sangen skulle gå til Guds ære.

Hun var 9 år gammel da hennes far, etter flere år med sykdom, fikk arbeid i Bergen, og de flyttet til byen. Her begynte de å gå i pinsemenigheten

Tabernaklet, og etter en stund var hele familien blitt pinsevenner.

Hun minnes godt forstanderne på den tiden, både Magen Tangen og Ingolf Kolshus.

Misjonskall

I 1970 dro Gunnveig til Oslo for å begynne på bibelskolen i menigheten Filadelfia. Det var her hun traff Ernst. De hadde begge misjonskall, og bekjentskapet utviklet seg videre til ekteskap. De kjente begge Gud ledelse, og så hvor viktig det var å legge hele sitt liv i Guds hånd.

Misjonskallet tok de på alvor, og etter kort tid begynte de på bibelskolen i Sarons Dal. Deretter flyttet de til Bergen hvor Tabernaklet ble deres menighet gjennom flere år. Her fikk de oppøve seg i erfaring og kunnskap til et arbeid som de senere skulle ut i.

Tabernaklet ble også deres

utsendermenighet da de i 1979 satte seg på flyet, på Flesland lufthavn, sammen med sine to barn med retning mot Kenya. Det var her de skulle komme til å utføre sin misjonstjeneste.

– *Det å reise ut som misjonær, var det en lettvin-
t avgjørelse å ta?*

– Nei, det var ikke lettvin-
t. Vi skulle ha med oss barna, forlate alt trygt her hjemme, og ut til noe ukjent. Jeg kjente også på en util-
strekkelighet, det var jo så mange andre som var mye bedre egnet til en slik opp-
gave enn meg. Samtidig så hadde jeg jo gått med mis-
jonstanken i mange år, så det var noe som hadde arbeidet seg frem i meg, forklarer hun.

Etter nesten en dags fly-
reise landet de Nairobi, og ble hentet av en av mis-
jonærene som fraktet dem videre.

Ut i bushen

Etter én overnatting på mis-
jonsstasjonen Thessalia gikk reisen videre neste dag til en liten misjon-
sstasjon opp mot grensen til Uganda, Nyambare Hill. Her skulle de bo og arbeide sammen med andre mis-
jonærer, Åse og Bjarne Lind, jordmødrene Tora

Fortsettelse s.12

Brynhildsen og Oddrun Nordås.

På den tiden ble det første året ansett som et opplæringsår for nye misjonærer, og det ble mange blandede opplevelser å bosette seg langt ute i bushen som dette var.

Det var åtte mil til nærmeste by, bekmørke netter uten strøm og lys, og gitter foran vinduene. Det kunne sette mange tanker i sving.

Et par hundre meter nedi bakken herjet Idi Amin sine soldater om nettene. Han selv hadde forlatt Uganda etter en maktovertagelse, mens hans soldater ble spredt for alle vinder. Mange av dem kom over til Kenya-siden og herjet vilt, men de kom aldri opp på misjonsstasjonen.

Ny lillesøster

En dag fikk Gunnveig og Ernst forespørsel fra en av jordmødrene om de kunne tenke seg å ta hånd om en liten jente som hadde kommet til fødestuen. Hennes mor døde under fødselen, og oppholdet skulle dreie seg om noen få måneder til eventuelt noen av hennes egne kunne ta seg av henne.

Dette ble hele familien enige om, og den lille jenta, Milka, ble Rachel og Rubens nye lillesøster. De månedene hun skulle være i familien utviklet seg imidlertid til år, og adopsjon kom på tale. Den ordnet seg noen år senere, både gjennom kenyanske og norske myndigheter.

Noen måneder deretter fikk de forespørsel om de

nød og fattigdom, men også utrolig mye glede.

– *Ble det slik du hadde vært forberedt på?*

– Når vi ser tilbake i dag så var det nok mye som kunne ha blitt gjort annerledes. Det vi gjorde var ut fra de forutsetninger vi hadde, det å oppleve at mennesker ble frelst, ta imot Jesus var det største av alt.

Varme og omsorg

En sommerdag i 1996 kom Gunnveig og Ernst for første gang inn i menigheten Evangeliesalen.

– Vi hadde da vært ute i flere perioder, og hadde flyttet østover. Dette å finne en ny menighet som man kjenner seg hjemme i er ikke alltid like lett, men i denne menigheten følte vi oss begge to hjemme. Varmen og omsorgen som

sendt ut informasjon til alle landets menigheter, og søknadene strømmet inn.

Av over 40 søknader ble Rodah og Grace valgt ut, to kvinner som siden har gjort en fantastisk jobb, og som menigheten fortsatt støtter opp om.

– *Det har vel vært en del gledelige opplevelser med å reise ut?*

– Det å være med på møter i kirkene var alltid en stor oppmuntring. Sangen, gleden og det levende livet i kirkene har gitt et uslettelig inntrykk. Det å se kvinnene lese og skrive, ta del i barnas skolegang, å lese sin egen bibel var utrolig godt og oppmuntrende.

– *Har du noen gang angret?*

– Jeg har aldri angret på at jeg fulgte kallet, men en del

«Sangen, gleden og det levende livet i kirkene har gitt uslektelige inntrykk»

De mørke usikre nettene ble begynnelsen på en misjonsgjerning, preget av opp- og nedturer.

Det blir gjerne under slike omstendigheter et misjonsskall blir prøvd.

– *Ble det sjokkopplevelser da dere kom ut?*

– Det meste var helt annerledes enn hva vi var vant til hjemme, ikke minst de første månedene var jeg fryktelig redd. Når kvelden kom med stummende mørke både inne og ute, vi så vaktmenn med spyd og store kniver gå rundt husene, bjeffende hunder og det larmet i landsbyen nedenfor oss, da kjente jeg frykten kom sigende, sier hun.

kunne tenke seg å bli overflyttet til Thessalia, en misjonstasjon hvor den norske skolen og internat var. Internatet for misjonærbarna trengte nye ansvarlige, og etter en kort tenkepause hadde de blitt nye «internat-foreldre». Gunnveig fikk ansvar for internatet, å sørge for barnas ve og vel. Ernst ble ansvarlig for distriktets mange pastorer, evangelister og menigheter.

– *Hvordan synes du i dag om din første periode som misjonær?*

– Det å ha ansvaret for andre sine barn var en stor oppgave, men samtidig fikk vi være sammen med våre egne barn. Det ble mange utfordringer, vi fikk se mye

vi ble møtt med i døra gjorde noe med oss. Dette var som å komme hjem, forteller hun.

Siste misjonsperiode

Et par år etter at de hadde blitt opptatt som medlemmer i Evangeliesalen reiste de tilbake til Kenya for en ny, og siste misjonsperiode som skulle komme til å vare i fem år. De var da utsendt av Evangeliesalen.

Gunnveig skulle organisere, og ha daglig ledelse av et nytt lese- og skriveprogram for kvinner, støttet av NORAD.

Sammen med en komité skulle hun finne frem til to kvinner hun skulle arbeide sammen med. Det ble

ting skulle jeg ønske kunne bli gjort annerledes, men det som ble gjort var gjort i tro på at det var det riktige, sier Gunnveig Færøy Knudsen, som fortsatt brenner for misjonen, selv om hun nå bor hjemme i Norge.

Under: – Sangen, gleden og det levende livet i de afrikanske kirkene har gitt et uslettelig inntrykk, sier Gunnveig.

Årsrapport forteller om Guds hjelp og veiledning:

Hans trofasthet er vårt skjold og vern

“ *Et år som går inn i vår historie som et spesielt år for de fleste.*

Både som menighet og enkeltpersoner er det Ham vi kan stole på og sette vår lit til.

Vi tror at Gud har oversikten og vi har valgt Han som vår tilflukt og borg.

Enda et år ligger bak oss. Det skulle vise seg å bli et annerledes år på mange måter. En hel verden ble angrepet av en usynlig fiende «Covid-19». Mange har blitt rammet av død og sykdom. Nasjoner opplever økonomisk nedgang, arbeidsløshet, en økende fattigdom og enda større strøm av flykninger, over 300 millioner. Et år som går inn i vår historie som et spesielt år for de fleste. Mange kristne har holdt seg til Salme 91.1-2. «Den som sitter i Den Høyestes ly, som bor i Den Allmektiges skygge, han sier til Herren: «Min tilflukt og min borg, min Gud som jeg setter min lit til!».

Både som menighet og enkeltpersoner er det Ham

vi kan stole på og sette vår lit til. Vi tror at Gud har oversikten og vi har valgt Han som vår tilflukt og borg.

Glede og trofasthet

Som lederskap og forstandere vil vi takke for tid, krefter og midler som medlemmene har gitt til menigheten Evangeliesalen Berøa i 2020. Våre møter og sosialt samvær har vært kraftig redusert på grunn av Covid-19. Vi takker dem som har tjent i menigheten under denne vanskelige tiden, og har gjort det med glede og trofasthet. Takk til de som trofast har støttet menigheten gjennom bønn, sykebesøk, blomsterhilsen og økonomisk.

Menighetens virke

Menigheten har i 2020 hatt perioder med søndagsmøter kl.11.00. Våre søndagsmøter har hatt en forholdsvis god oppslutning. Det var hyggelig at flere nye besøkende har funnet sin plass i våre gudstjenester, og at noen nye har blitt tillagt menigheten. Vi er en forsamling med en hovedtyngde av godt voksne mennesker som setter stor pris på Guds ord og et trygt fellesskap.

Forkynnelsen er bygd på bibelen som fundament. Besøkende forkynnere har satt pris på en åpen og lydhør forsamling.

Torsdagsmøtene, som begynner kl.19.00, har hatt en lavterskelprofil. Men på grunn av pandemien har møtene til tider blitt stengt ned.

Evangeliesenteret har besøkt oss noen få ganger. Mange av de som har opplevd rushelvete og en vanskelig barndom, har fått tilbake liv og helse. Vi tror at evangeliet om Jesus har kraft til å lege sår, og forandre et vanskelig liv i fornedrelse. Bibelen sier: «Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er

forbi, se alt er blitt nytt» (2.Kor. 5.17).

Menigheten har hatt sine faste bønnemøter, og en bønn- og fasteuke i høst. Noen formiddagstreff og andre aktiviteter som misjonsmøter, bibelundervisning og kirkekaffe har vi også hatt.

På grunn av Covid-19-pandemien hadde vi ikke møter i perioden 11. mars – 24. mai og fra 6. nov. og ut året.

Menigheten har besøkstjeneste som besøker eldre og syke mennesker. Misjonsarbeid på flere kontinenter har blitt støttet økonomisk og i bønn.

Bønn / faste og bibel-timer

Vi tror fortsatt på bønn som et virkemiddel til vekkelse og fremgang for

menighet og Guds rike. Vårt faste ukentlig bønnemøte er onsdag kl.12.00. Per Arild Skaanes har ansvaret for bønnemøtene. Flere deltok med bibelord, vitnesbyrd og sang. I oktober hadde vi en bønn og faste uke.

Grunnet pandemien måtte vi ta en pause med bønnemøtene på våren og høsten.

Første halvår hadde vi bibeltimer en onsdag i mnd. Vi gledet oss over mye mye fin bibel-undervisning med forskjellige forkynnere.

Forkynnere

Følgende forkynnere har besøkt menigheten i 2020: Foruten menighetens forstandere, har vi hatt gleden av å høre: Ernst Knudsen, Allan Nilson, Terje Berntzen, Egil Johansen, Raymond Smenes, Thorstein Grotbæk, Hanne Sørmo Holstad, Fred Håberg, Svein Olav Holst, Gunnveig Knudsen, Fred Vidar Tveter, Gunnar Østrem, Yngvar og Torunn Smerud Hansen, Nils Petter Lien, Pål Andre Joys

Under: Torunn og Yngvar Smerud Hansen var blant dem som besøkte menigheten det siste året.

Over: Vi tror fortsatt på bønn som et virkemiddel til vekkelse og fremgang for menighet og Guds rike. Per Arild Skaanes har ansvaret for bønnemøtene.

Wigart og Harald Christiansen.

Over: Gitaristen Rune Kjell er blant menighetens trofaste musikere. Han deltar også aktivt i menighetens renholdsgruppe.

Formiddagstreff

Aud og Per Arild Skaanes, Aud Årnes og Synøve Rahm, har ansvaret for formiddagstreffene. De er alle godt forberedt og gjør en flott jobb. Ulike sangere og andaktsholdere deltar. Aud Årnes og hennes kjøkken-personell serverer

Over: Bjørg Snefrid Fjell ved pianoet.

Venstre: Unni og Raymond Smenes er blant de mange aktive i menighetens musikkv.

Soneleiderne reiser hjem til de som ikke kan komme seg på møte, og til jul får alle over 80 år en blomsterhilsen. På «runde dager» får jublanter over 50 år en hilsen fra menigheten og besøk av soneleder (i Oslo området). Bjørg Snefrid Fjell gjør en kjempeinnsats og er ansvarlig for soneleiderne.

Evangelieserings - gruppe.

Geir Engebretsen er leder for menighetens evangeliserings - gruppe. Gruppen har vært ute på gata med traktater, og fått positiv respons fra mennesker de har kommet i kontakt med. Vi er glad for at det er en gruppe i menigheten som på denne måten bringer budskapet ut.

Fest - og kjøkkenkomitè

En stor takk til dere som alltid er på plass på kjøkkenet. Dere sprer en herlig duft av kaffe og nys-

Under: Ekteparet Aud og Terje Årnes er begge engasjert i menighetsarbeidet. Aud har mange hjelpere på kjøkkenet, mens Terje er ansvarlig for lyden i menigheten.

de lekreste smørbrød og kaker. Et sosialt samvær som betyr mye for så mange.

Musikklivet

Synøve Rahm og Finn Røine har ledet Menighetsmusikken. Vi er glade for å ha musikkvennene med i våre møter.

På søndagsmøtene sang Menighetsmusikken og våre faste solister: Arunitha og Paul, Unni og Raymond Smenes, Synøve Rahm, Annebrit Holtskog og Rune Kjell Larsen. På torsdagsmøtene har

Over: Geir Engebretsen er leder for evangeliserings-gruppa.

Mixas gledet oss med sang. En torsdag i måneden har vi hatt besøk av Evangeliesenteret med sine sangere og musikere. (Når ikke møtene har vært

avlyst pga. av Covid-19-pandemien.) Trekkspiller Johnny og gitarist Rune Kjell møtte også trofast opp.

Bjørg Snefrid Fjell spilte flygel på møtene våre, og det er vi veldig glade for. På høsten hadde vi tre lovsangskvelder i regi av Evangeliesenteret.

Besøktstjeneste og soneinndeling.

Menigheten er inndelt i geografiske soner. Vi har medlemmer spredt utover hele landet, også utenfor Norges grenser. Det er ikke mulig å ha personlig kontakt med alle. De som ønsker det får tilsendt menighetsbladet. Vi prøver også å sende gratulasjonskort til alle jublanter over 50 år.

Medlemmer som bor i Oslo-området er delt opp i soner med soneledere.

Noen av sonegruppene har faste møter med hyggelig sosialt og åndelig fellesskap. Flere av våre medlemmer har ikke anledning til å være med i våre møter. Da er det godt at vi har noen som er villige til å besøke dem. Dette arbeidet synes ikke så mye, men er meget viktig.

Over: Bjørn Paulsen har hovedansvaret for møtevertene. Han deltar også i renholdet.

tekte vafler i lokalet. Aud Årnes med sine mange hjelpere gjør en kjempeinnsats.

Mange ser fram til muligheten til å kjøpe seg noe å bite i, før eller etter torsdags-møtene.

Dette utgjør et sosialt fellesskap i menigheten, noe vi alle setter stor pris på.

Kirkekaffe

Hver 3. søndag i mnd har det vært planlagd kirkekaffe. Unni Smenes, Kristin Høymyr og Olaug Goplerud har ansvaret for kirkekaffe og de gjør så fint istand for oss. Det er svært populært å kunne samles til fellesskap over deilige kaker og kaffe. Vi har dessverre ikke kunnet gjennomføre kirkekaffe så ofte som planlagt pga. Covid-19- pandemien.

Møteverter

Bjørn Paulsen har hovedansvaret for møtevertene. Vi vil gi alle møtevertene en stor takk for den tjenesten de gjør. Alle setter stor pris på å bli ønsket velkommen til Guds hus.

Lyd

Terje Årnes har hovedansvaret for lyden i menigheten. Han stiller opp i alle møter. Takk for at du er så positiv og trofast. Jan Einar Ahlsen har også dette året fortsatt med arbeidet med å forbedre lyden og til rette legge for tv-opptak. Bjørn Høimyr har gjort en stor innsats med det elektriske.

TV arbeidet

Jan Einar Ahlsen, Jon Brammer, Knut Tusvik, Terje Årnes, Svein Holst, Bjørn og Kristin Høimyr, Britt Dagsvik og Reidar Rambøl og Piraba har jobbet med tv arbeidet dette året.

Det har blitt gjort opptak av Israelsmøter, søndags og torsdagsmøter og studioprogram. Vi har også laget møteopptak under

Over: Rune Flækøy er delansvarlig for menighetens renhold.

Covid 19 nedstengingen. Inge Skarstad har hjulpet oss, og møtene har blitt sendt på på Kanal 10. Møtene har også blitt lagt ut på youtube og facebook.

Menighetsbladet Søkornet

Menighetsbladet kom ut med 3 nummer i 2020. Redaksjonen består av Ernst Knudsen, Finn Røine og Jon Brammer. Vi takker Ernst Knudsen for det store arbeidet han gjør for at vi skal ha et så flott og profesjonelt menighetsblad.

Renhold

Rune Flækøy og Rune Kjell Larsen har i 2020 hatt ansvaret for renhold av lokalet. Flere i menigheten har også vært med og gitt en hjelpende hånd. En spesiell stor takk til disse to som trofast stiller opp i denne svært viktige tjeneste.

Vedlikehold av lokalet

I løpet av 2020 har vi hatt to dugnader. Det er flott at mange frivillige stiller opp og gjør en innsats for å vedlikeholde lokalet vårt. Bjørn Paulsen har gjort en stor innsats i det daglige vedlikeholdet.

Over: Den årlige menighetsturen sammen med Saron Grorud har vært et populært tiltak når sommeren er over.

Handicap toalettet her blitt malt og inngangsdøra har blitt pussa opp. Vi har fjerna ojetanken og den gamle fyrkjelen.

Kasserer / økonomiråd

Menighetens administrator Jon Brammer er ansvarlig for menighetskassen og misjonskassen. Økonomirådet består av: Leder Per Arild Skaanes, Aud Årnes og Knut Tusvik.

Referenter

Anne Elisabeth Tusvik er referent for menighetsmøtene, og Jon Brammer for eldstemøtene.

Menighetstur

Siste helga i august var flere fra menigheten på tur til Guriset Høyfjellshotell. Vi var sammen med våre venner fra Saron Groruddalen. Det ble en flott opplevelse med fellesskap, fjellturer og god mat. Vi hadde også herlige samlinger hvor vi delte Guds ord gjennom andakt, sang og vitnesbyrd.

Roven

På Roven har det vært møter noen fredagskvelder. Harald Christiansen og Egil Alfsen har engasjert seg sterkt i dette. Vi er glade for å eie stedet som også blir brukt av menigheten i andre sammenhenger. Menigheten eier også to andre eiendommer: En i Maridalen og en ved Langen i Ski kommune.

Vi ønsker å takke alle som tjener Gud i vår menighet. En stor takk til eldsterådet for et godt samarbeid..

Misjonsarbeidet 2020.

Misjonen er en viktig del av menighetens mange virkegrener. Matt. 28. 18-20.

«Og Jesus trådte fram, talte

Over: Tv - sendingene fortsetter med samme styrke, 24 timer i døgnet. De får stadig flere oppdrag med å dekke forskjellige begivenheter.

til dem og sa: Meg er gitt all makt i himmel og på jord!

Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og

Høyre: Etter at det nye bestyrerparet Ailen og Frode Myrli Wisnæs reise til Israel har de hatt mye å arbeide med.

Israel

Vi støtter Hjerter for Israels arbeid i Israel. På Eitanim, som er det største prosjektet, er det utført forskjellige vedlikeholdsoppgaver og hagearbeid. Det er påbegynt arbeid med et venterom. På Kfaur Shaul har volentører vært ekstrahjelpere på avdelingene. Sosial-volontører har hjulpet trengende i bydelen Mevazeret Zion, og noen har arbeidet i bydelens barnehager. Grunnet Covid-19-pandemien måtte bestyrerparet Morten og Ann-Helen Lindhjem avbryte tjenesten og dra hjem til Norge i slutten av mars. Alle volentørene måtte også forlate Israel.

21. sept. kunne endelig det nye bestyrerparet Ailen og Frode Myrli Wisnæs reise til Israel.

De hadde da mye å ta fatt på siden boligen Beit Betania hadde stått tom i flere måneder. Det var også mange oppgaver som

ventet dem på Eitanim. Vi er glade og takknemlig for at det nye bestyrerparet er på plass.

Riberalta, Bolivia

I 2020 har menigheten Evangeliesalen Berøa vært en hjelpene hånd for misjonsarbeidet i byen Riberalta, Bolivia. Hovedmenigheten Betania og de 14 menighetene med utspring fra hovedmenigheten i Riberalta har hatt en begrenset virksomhet pga. pandemien som har rammet landet. De 27 utpostene som ligger langs floder og på avsides stepper har dessverre ikke mottatt besøk pga. pandemien. Flere er blitt rammet av sykdom og mange er døde. Hovedmenigheten Betania Riberalta sendte kristne programmer via sitt TV-studio som har vært til stor velsignelse under denne pandemien. Det er ikke gitt

Fortsettes s. 19

lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende!»

Filippinene

Arbeidet fortsetter og det gleder oss at det er fremgang og positive tilbakemeldinger. Tv - sendingene fortsetter med samme styrke, 24 timer i døgnet. De får stadig flere oppdrag med å dekke forskjellige begivenheter i Cagayan De Oro. De har dette året hatt noen ekstra utfordringer med driften.

Nelly og Frank Ottesen er engasjert og tar ansvar for arbeidet. Behovet for midler er stort.

Sri Lanka

I menigheten har vi 3 ildsjeler som arbeider trofast i sin tjeneste for om mulig å kunne vinne sine landsmenn. John Sudakaran har ansvaret for en gruppe. Anton Jeeva har sitt virke i Osterhausgt. 1. Mohan Mylvaganam har sin virksomhet ut fra hjemmet sitt.

Under: Utpostene som ligger langs floder og på avsides stepper har dessverre ikke mottatt besøk pga. pandemien. Flere er blitt rammet av sykdom og mange er døde.

Jubilarer

50 år

☐ Helge Andre Solberg
27.04

☐ Vidar Hasfjord
06.05

☐ Sureshkumar
Alagaratnam
08.07

☐ Thomas Grinden
01.07

60 år

☐ Lise Helgesen
07.04

☐ Vijayaluxmy Sivarajah
27.04

☐ Øyvind Lund
03.04

☐ Tom Hauge
25.04

☐ Nina Magnus
02.06

70 år

☐ Mona Myhre
17.04

☐ Elisabeth Brammer
07.05

☐ Terje Gretland
23.05

☐ Randi Edsberg
25.05

☐ Åge Gjelsvik
29.06

☐ Morten Lien
05.06

☐ Jan-David Lindroos
01.07

☐ Aud Irene Arnes
05.07

☐ Lars Inge Steinberg
27.07

75 år

☐ Knut Valdemar
Simonsen
23.05

☐ Finn Røine
15.06

☐ Ernst Arne Knudsen
08.07

80 år

☐ Solveig Tuverud
24.04

☐ Synøve Rahm
20.05

☐ Edith Rognved
Gussiås
01.07

90 år

☐ Solveig Myrvang
03.05

Takk

☐ Tusen takk for nydelige blomster og forbønn i forbindelse med min operasjon.

Hilsen
Anne Elisabeth Tusvik

Minneord

☐ Nils Heggemsnes
Nils Heggemsnes ble født den 11. juli 1930 i Oslo. Han var den eldste av to brødre. Som så mange andre som opplevde de vanskelige 30.åra, var det viktig utnytte alle resurser. Nils familie bodde på Røa. De hadde felles gris med naboen og den fikk bruke deres felles hageflekk. Ved juletider ble det slakt og en halv gris på hver familie. Nils far var sjømann og kaptein og var til tider lenge borte fra familien da han seilte på Østen. De to siste åra Nils gikk på gymnaset, bodde han hos sin bestemor. Nils skulle også bli en mann som reiste mye og bodde flere steder ute i den store verden.

Nils Heggemsnes store lidenskap skulle bli havner,

transport, statistikk og økonomi. Nils var Assosiert professor, første lektor og underviste ved universitet og høyskole. Han bodde en lengre tid i Washington hvor han var rådgiver i Verdensbanken. Nils skrev flere lærebøker til høyskoler om tema som: transport, terminallære og transport-geografi. Han skrev også fire artikler i Det store norske leksikon som omhandler de fire største havner i Norge.

I 2009 kom Nils Heggemsnes til Evangeliesalen Berøa for å bli døpt. Som godt voksen hadde han opplevet Jesus i sitt liv.

I mars samme år ble han tillagt menigheten. En ivrig møtegjenger som gjerne tok en solosang. Vi opplevde Nils som hjelpsom og fin person som gjerne ville bidra med noe godt. Han var engasjert politisk og samfunnsmessig.

Sønnen Rolf Heggemsnes gav uttrykk for at han hadde en snill og hjelpsom far som hadde betydd mye

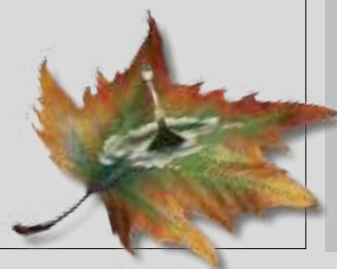
La Guds sak få fremgang GJENNOM ARVEN DIN

En dag vil vi forlate jorden, og vi må fordele alle våre verdier til andre. Alt i form av eiendom, bosted og innbo vil bli overlatt til arvtagere.

Det har vært til stor glede og nytte i livet på jorden, men nå vil det ikke lenger ha noen verdi for oss.

Uten avtalt arvtager tilfaller arven staten

- ☐ Er du i tvil om hvem som vil arve deg?
- ☐ Vi kan være behjelpelige med råd og veiledning.

Som en dråpe med FORNYELSENS KRAFT

**La arven din bli til
velsignelse for Guds sak.**

*Hvis du ikke allerede har slekt eller venner som skal overta arven,
hvorfor ikke la det gå
til menigheten?*

Kontakt oss:
**Evangeliesalen
Berøa**
Tlf. 22 20 53 42

for han og hans familie. Nils Heggemsnes ble langt inn på sykehus i slutten av desember og sovnet stille

inn den 12. januar 2021 90 år gammel. Han ble bisatt fra Bygdøy kirke den 27. januar 2021.

Forstander Finn Røine forrettet. Det var bare de nærmeste som kunne følge på grunn av Co vie

19. Vi lyser fred over Nils Heggemsnes gode minne.
*Finn Røine
forstander*

Fortsettelse fra s. 17

noe støtte til predikantkonferansen i Cochabamba 2020 da den ble avlyst pga. Covid- 19.

Vår søstermenighet driver blant annet sin egen privatskole Betania (Colegio Betania). Skoleåret 2020 ble svært spesielt da skolen måtte stenge ned på grunn av Covid-19.

I Bolivia mottar ikke private skoler offentlige midler eller støtte fra myndighetene. Skolen Betania opprettet to digitale plattformer for å kunne gi undervisning til sine elever.

I 2020 ble det sendt ut kr. 50.000,- til skolen (bl.a. hjelp til lærerlønninger) og kr. 20.000,- til menighetenes arbeid.

Det er viktig å hjelpe de svake og fattigste til å få utdanning og bygge seg en bedre framtid.

Den økonomiske støtten til skolen har vært en redningspakke for å berge skolen. Uten vår hjelp ville skolen aldri overlevd året 2020.

Rektor med sin lærerstab og pastorer i sine menigheter bringer en stor takk til menigheten Evangeliesalen Berøa.

Vennene i Riberalta, Bolivia uttrykker sin store takknemlighet for all forbønn og økonomisk støtte.

Kenya

Vi takker Gud som har vært trofast i dette utfordrende året 2020.

Året startet bra, lite visste noen av oss at det ville komme en pandemi som skulle berøre hele verden. COVID-19- pandemien overrasket alle, etterfulgt av nedstenging som rammet alle hardt økonomisk. I Kenya har det blitt vanskelig for mange familier å ha nok til sine grunnleggende behov.

Regjeringen, og også frivillige organisasjoner, har prøvd å finne måter å støtte de mest berørte.

Selv om myndighetene opphevet nedstengingen, vil det ta lang tid for folk å komme tilbake der de var før.

Dessverre opplever Kenya en andre bølgen av COVID-19, som er verre enn den første bølgen, dette kommer i en tid da økonomien allerede er nede. Bedrifter har blitt hardt rammet, folk har mistet jobbene sine.

Gud vet fremtiden. Nylig kunngjorde regjeringen at de som er rammet av pandemien, må selv betale sine egne sykehusregninger. Sykeforsikringer nekter å betale alt som er relatert til pandemien. Dette er trist, fordi de færreste har råd til å betale for sykehusopphold. Bare Gud vet hva fremtiden bringer.

Situasjonen er ikke annerledes for Grace og Rodah.

På grunn av pandemieffekten har de ikke vært i stand til å reise rundt. Kontakten med gruppene blir på telefon, oppmuntring og støtte gjør de så godt de kan. Når noen trenger forskjellig materiale til arbeidet, bøker og lignende sendes det pr. post.

Til tross for alle utfordringene er det fortsatt mye å takke Gud for, Han har vært den eneste beskytteren i denne situasjonen. Takk for dere fortsatt er med i forbønn for Kenya og arbeidet der.

Menigheten støttet også Hanne og Gunnar Østrem, og en liten menighet utenfor Nairobi som Peter Thuku leder.

Misjonsmøter - Israelsmøter.

Vi hadde planlagt misjonssøndag en søndag i måneden, men grunnet Covid-19

Over: Gud vet fremtiden i Kenya. Nylig kunngjorde regjeringen at de som er rammet av pandemien, må selv betale sine egne sykehusregninger.

ble noen møter avlyst. Mange har deltatt i møtene og vi har støttet flere prosjekter med store og små beløp.

Nøden er stor i mange land! Givergleden til misjonen er stor i menigheten. Hver 2. fredag i måneden var det planlagt Israelsmøter. Alle møtene på høsten og 1. mai stevnet ble avlyst pga. pandemien. En stor takk til den trofaste «festkomiteen» med Aud Årnes og Elisabeth Brammer i spissen. De har beriket oss med noe godt å spise på Israelsmøtene.

Forstandere og eldsterådet er ansvarlige for misjonsvirksomheten i menigheten.

Vi takker alle dere som støtter misjonen i bønn og økonomisk.

Returadresse: Evangeliesalen Berøa Menighetsblad,
Postboks 179 Sentrum 0102 Oslo
Ettersendes ikke ved varig adresseendring, men sendes tilbake til avsenderen med opplysning om den nye adressen.

«Påskemorgen slukker sorgen»

Påskemorgen slukker sorgen,
slukker sorgen til evig tid;
Den har oss givet lyset og livet,
lyset og livet i dagning blid.
Påskemorgen slukker sorgen,
slukker sorgen til evig tid.

Redningsmannen er oppstanden,
er oppstanden i morgengry!
Helvede vredes, himmelen gledes,
himmelen gledes med lovsang ny.
Redningsmannen er oppstanden,
er oppstanden i morgengry!

Sangen toner. vår Forsoner,
vår Forsoner til evig pris;
Han ville bløde for oss å møte,
for oss å møte i Paradis.
Sangen toner. vår Forsoner,
vår Forsoner til evig pris.

Grundtvig, 1843

SANGER VI MINNES OG SETTER PRIS PÅ

En velsignet
påskehøytid ønsker vi deg.

